

NS Ziņu biļetens

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1136

22.12.2024 (135)

Ļaunuma ģēnija izglītība

Gerhard Lauck

2. daļa

* * * * *

Arī manas mātes pusē ir bijuši dažādi stāsti.

Tavs vecvectēvs bija ieradies Amerikā pirmais, pirms atveda tavu vecvecmāmiņu. Viņš aizveda viņu uz īpašu veikalu, lai nogaršotu pavisam jaunu pārtikas sensāciju.

Viņš viņai sacīja: Pūsti uz to, tas ir karsts!

Viņa to darīja.

Visi veikalā smējās. Tad viņa to nogaršoja, pasmaidīja un iesita viņam.

Tas bija saldējums.

* * * * *

Vecmāmiņa sauca vectēvu, kurš sēdēja uz lieveņa, lai viņš nāk iekšā vakariņot. Bet viņš nenāca. Tāpēc viņa aizsūtīja mani viņu aizvest. Es redzēju, ka viņš sēž un skatās, kā garām iet trīs skaistas jaunas meitenes. Es teicu vecmāmiņai. Viņa

iznāca ārā un aizvilka viņu aiz auss atpakaļ mājā... Domāju, ka tu nekad neesi par vecu, lai skatītos.

* * * * *

Kad tavs tēvs parādīja savu dārgo, jauno pīpi kādam no maniem tēvočiem, viņš pārprata, domāja, ka tā ir dāvana, un sirsnīgi pateicās. Tavam tēvam nebija sirds ko teikt. Pēc vairākiem gadiem, kad viņš jau bija miris, ģimene, kas zināja, kas noticis, atdeva pīpi atpakaļ. Viņi teica, ka viņš to smēķējis tikai svētdienās.

Puse no kādas Viskonsinas mazpilsētas iedzīvotājiem ir manas mātes radnieki. Manam vectēvam bija seši dēli. Es redzēju viņu vecu fotogrāfiju un varu apstiprināt, ka izskatos gluži kā manas mātes tēvs Otto, kurš dzimis Veczemē un nosaukts Otto Bismarka vārdā.

Mana ģimene no abām pusēm ir vācu. Lauck un Hein no tēva puses. Preuss un Pahl no mātes puses. Lauku dzimtas pirmsākumi meklējami pie Hesenes virsniekiem, brāļiem, kas dienēja Amerikas revolūcijas karā. Pats vārds "Lauck" cēlies no senās vācu valodas, kas izzuda ap 1050. gadu pēc mūsu ēras.

Daudzus gadus vēlāk mana māte man pastāstīja, ka divi mani attāli radnieki ir gājuši bojā 11. septembra 11. septembrī. Es viņus nebiju pazinis, bet viņa viņus pazina.

Esmu redzējis divu citu dubultnieku fotogrāfijas. Turklāt vēl viens dubultnieks bija uzturējies kopā ar mani barakā. Viņš pat bija manā augumā! Dažreiz citi viesi mūs abus sajauc. Es spēlējos ar domu nolīgt viņu kā mānekli.

Kritēriju ķeršana

Mana iecienītākā nodarbe bija ķert pundurus, vades un bruņurupučus, kāpelēt pa kokiem un pētīt blakus esošos laukus un mežus. Dzīvnieki bija - un joprojām ir (!) - mana lielā mīlestība.

Nedēļas nogalēs mēs ar tēvu braucām ķert bruņurupučus uz "klasi". Vai arī viņš gulēja mašīnā, kamēr es viena pati ķēru vades.

Kādu vasaru mēs divatā nobraucām simtiem jūdžu *Lielajā čūsku medību ekspedīcijā*. Lai gan biju vīlies, ka nesaķēru nevienu grauzēju, tomēr biju apmierināts ar iegūto lomu: glītu cūkas degunradžu čūsku, pāris zilo racēju un desmitiem zālēdāju čūsku.

Kad mana māte vienu no šīm čūskām, mazu zīdaiņu, atrada savā gultā, tās tika izsūtītas uz āru. Par laimi, viņa noskaidroja, ka vainīgs bija mans tēvs. Viņa vel-

nišķīgā drūmība un mans šausmu pilnais skatiens, dzirdot par viņas atradumu, padarīja "kā-tas-ir-tik-tik-tikis" noslēpuma atrisinājumu pārāk acīmredzamu. Turklāt kurš gan zēns ar veselo saprātu riskētu zaudēt pilnīgi labu čūsku, veicot šādu muļķīgu triku!

Kad mēs beidzot no pagraba izņēmām vecās krāsns eļļas tvertni (tā atradās zem vecās ogļu šahtas), es to ar kalnu un veseri pārgriezu gareniski uz pusēm. Tas bija laikietilpīgi un trokšņaini (!), bet man sanāca laba izmēra bruņurupuča tvertne.

Bērnībā un pat pusaudža gados man patika šķirstīt lauku ceļvežus par dzīvniekiem. Es pat varēju noteikt daudzas pasugas.

Nav pārsteidzoši, ka mūsu ģimenē gadu gaitā ir bijuši visdažādākie mājdzīvnieki. To vidū bija vārdes, krupji, nīlzirgi, zivis, salamandras, tritoni, putni, vāveres, truši, jenoti, vistas, kaķi un suņi.

Lai uzskaitītu visas sugas, pasugas un šķirnes, man būtu nepieciešams upurēt vairāk koku.

Mūsu garāžās ir dzīvojuši ne tikai savvaļas kaķi, lapsas un pūces, bet arī vairāk kaķu, nekā dažās pilsētās apkārt ir iedzīvotāju.

Pietiek pateikt, ka man vienmēr ir patikuši dzīvnieki.

Es biju bērns militārists

Man patika zīmēt tankistu un lidmašīnu kauju attēlus. Instinktīvi izvēlējos tādas valsts atšķirības zīmes, kas neradītu "interesu konfliktu". Es negribēju aizvainot nevienu radnieku. Pat ja viņi bija karojuši "nepareizajā pusē".

Manas cīņas ar mazajiem plastmasas rotaļu kareivīšiem ilga stundām ilgi. Dažreiz es ievilku dzīvniekus, un tādā gadījumā dzīvnieki vienmēr bija galvenie varoņi, bet cilvēki-kareivji - antagonisti.

Es uzcēlu iespaidīgu cietoksni ar pazemes tuneli. Tunelis bija liels palīgs, lai netīrītos. Galu galā, katrs mazs zēns zina, ka nevar jautri pavadīt laiku, ja netiek labi un netīri.

Kaujas apmācībā tika izmantoti ar rokām darināti koka zobeni un vairogi. Es regulāri cīnījos pret trim bērniem vienlaicīgi un uzvarēju.

Es arī kļuva par topošo *militāristu*!

Bērnū grāmata par slavenām pasaules vēstures kaujām uz mani atstāja spēcīgu iespaidu. Militārā vēsture kļuva par vienu no manām lielajām interesēm līdzās dzīvniekiem.

Tēvs man nopirka ASV armijas formas tērpa bērnu izmēra versiju. Vecāki uz tās uzrakstīja manu vārdu un "dienesta pakāpi" "kapteinis". Kad tā nolietojās, es saņēmu jaunu. Tajā laikā es jau biju "ģenerālis". Protams, man patika to valkāt

ikreiz, kad "spēlēju armiju".

"Ienaidnieks" mani bija iesaucis par "ģenerāli Doolītlu". Acīmredzot viņi nezināja savu vēsturi un vienkārši uzskatīja šo vārdu par smieklīgu.

Šīs armijas nesastāvēja no "draugiem", kas vienkārši sadalījās "komandās", lai "spēlētu spēli". Mēs uzskatījām sevi par "karavīriem", kas "cīnās karā" pret "ienaidnieku" par strīdīgu teritoriju.

Mūsu kaujas izpaudās kā pretinieku armijas apšaudīšana ar netīrumiem. Šī ie-robežotā karadarbība radīja nelielas sāpes, bet ne nopietnus ievainojumus.

No otras puses, akmeņu mešana tika noraidīta. Tas līdzinājās Ženēvas konvencijas pārkāpumam.

Mums nekad nav bijis nodoma vai vēlmes nodarīt "ienaidniekam" nopietnus ievainojumus! Šīs "armijas" nebija ne "bandas", ne "komandas". Tās bija kaut kas starp tiem.

Šajās bērnu armijās es jūtu daudz vairāk nekā tikai spēli, proti, socioloģiskus, varbūt pat antropoloģiskus sakarus.

Būdams daudzu kauju veterāns, es biju apguvis zināmu prasmi izvairīties no šiem šāviņiem. Diemžēl es biju slikts šāvēja meistars.

Kaujas parasti beidzās ar krāšņu uzvaru. Es metos uz ienaidnieku, izturot sāpes, ko sagādāja pilns apšaudes šāviens. Viņi bēga šausmās.

Viena kampaņa ir labs piemērs mūsu mentalitātei.

Kādu dienu mēs atklājām dīķi, kas atradām dīķi, kas bieži vien kalpoja par mūsu kaujas lauku, peldam dīvainu koka plostu. Acīmredzot ienaidnieka iebrukums! Mēs uz tā uzbērām akmeņus, lai to nogremdētu. Pēc tam uz akmeņiem sasitām pu-deles, lai sadragātā stikla dēļ ienaidniekam būtu grūtāk izglābt savu kuģi.

Pēc dažām dienām mēs atklājām, ka ienaidnieka patruļa mēģina to izglābt. Mēs uzbrukām, un viņi aizbēga. Izņemot vienu nabaga velniņu. Viņš bija uzkāpis uz koka, kas atradās virs dīķa. Tagad viņš ar vienu roku turējās uz zara, bet ar otru cīnījās ar zobenu pret vienu no maniem vīriem. Mani pārsteidza šī ienaidnieka ka-reivja drosme.

Ko mums vajadzētu darīt? Situācija izskatījās bīstama. Nevienš negribēja, lai kāds no abām pusēm gūtu nopietnus ievainojumus. Taču pamiera izsludināšana, pat karstas kaujas vidū, bija bezprecedenta gadījums.

Es pavēlu saviem vīriem atkāpties. Ienaidnieka komandieris saprata, ko es daru un kāpēc, tāpēc viņš nemēģināja izmantot mūsu bruņinieciskumu. Tā vietā viņš kļiedza savam atkailinātajam kareivim, lai tas metas cauri spragai, ko es apzināti biju lāvis izveidot. Viņš saprata un to izdarīja.

Pēc kāda laika man gadījās sastapt šo drosmīgo bijušo ienaidnieku mierīgos ap-

stākļos. Mēs kļuvām draugi.

Pirmo reizi, kad viņš aizveda mani uz savu māju spēlēties, viņš apstājās pie ieejas, pagriezās pret mani un teica: "Nesaki manai mammai, ka tu esi protestants. Viņa saka, ka visi protestanti ir cūkas, un neļaus man ar tevi spēlēties." Viņa teica, ka visi protestanti ir cūkas. Pēc vairākiem gadiem es uzzināju, ka viņa mammas reliģiskā grupa - katoļi - valsts mērogā tiek uzskatīta par "minoritāti". Šajā apgabalā tā nebija.

Mans tēvs savus dēlus veda kempingos, makšķerēt un braukt ar kanoe. Kad mēs bijām pietiekami lieli, viņš mums iemācīja arī rīkoties ar šaujamieročiem un veda mūs medībās.

Kad viņš pirmo reizi sāka mums, zēniem, rādīt, kā rīkoties ar ieroči, mana māte bija ļoti noraizējusies. Tēvs viņai teica: *Neuztraucieties! Viņš iemācīs viņiem, kā pareizi rīkoties!*

Mans treniņš noritēja šādi.

Pirmajā medību gadā man līdzī bija šautene *bez aizbīdņa*. Vienkārši, lai iemācītos, kā būt drošam, šķērsojot žogus un tamlīdzīgi.

Otrajā gadā es saņēmu skrūvi. Bet bez čaulas! Katru reizi, kad gribēju šaut, man bija jālūdz tēvam čaulas.

Trešajā gadā man bija gan skrūves, gan čaulas.

Protams, gan mana šautene, gan šautene bija viensāvena ieroči. Tie maksāja atbilstīgi 20 un 30 dolārus. Jaunas, nevis lietotas.

Vēlāk mēs apmainījāmies ar ieročiem. Kad viņš pagarināja ieroča stobru, viņš neņēma vērā ziemas apģērbu. Viņš arī deva priekšroku manas viensāvena šautenes mazākajam svaram. Man patika tas, ka divstobra šautenei bija mazāka atsitiena.

Pēc daudziem gadiem kāds draugs, bijušais policists, lūdza apskatīt manu jauno revolveri. Es paņēmu revolveri no atvilktnes, atvēru cilindru, izņēmu patronas, ieliku tās atpakaļ atvilktnē, pagriezu revolveri tā, lai tas nebūtu vērsts pret kādu, un tad, turot to plakanā stāvoklī uz plaukstas ar joprojām atvērtu cilindru, piedāvāju viņam to apskatīt. - Tas viņu pārsteidza.

Lūk, brīdinošs stāsts: Neraugoties uz visiem drošības pasākumiem, mans tēvs vienreiz gandrīz norāva sev galvu, kad viņa šautene izšāvās un cauršāva caurumu automašīnas jumtam! Viņš man norādīja uz šo faktu, lai atgādinātu, cik bīstami ir ieroči. Un cik svarīgi ir vienmēr būt īpaši, īpaši, īpaši uzmanīgiem!

"Vīrieši" vairākkārt devās trīs nedēļu braucienos ar kanoe līdz pat Kanādai. Mēs bijām tik tālu, ka nebija ne ceļu, ne citu civilizācijas pazīmju. Mums nācās ar kanoe airēt pāri ezeram, "pārcelties" pāri zemes ceļam uz nākamo ezeru un atkārtot šo procedūru.

Visi turpmāk minētie stāsti ir no šiem Kanādas kanoe braucieniem.

Vienā braucienā, pirms es sāku braukt kopā, viens no maniem brāļiem guva pirksta ievainojumu. Ekipāžai, kurā bija arī citi pieaugušie ģimenes draugi, nebija laika viņu nogādāt atpakaļ civilizācijā. Tāpēc viņi viņu apreibināja ar viskiju, ugunī sterilizēja bajonetu, lika trim pieaugušiem vīriešiem sēdēt viņam uz krūtīm... un tad mans tēvs ar šo bajonetu nogrieza viņam daļu pirksta.

Mans tēvs bija oficiālais mediķis. Viņš teica, ka viņa paša tēvs, ārstējot nelielu traumu, vienmēr rīkojās pēc vieniem un tiem pašiem diviem soļiem. Vispirms viņš pajautāja, kas noticis. Otrkārt, viņš uz brūces uzlika košļājamo tabaku. Ak, ar šādu izglītību es brīnos, ka viņš nekļuva par slavenu ķirurgu, nevis inženieri!

Viņi zvērēja, ka viņš tomēr spēja kaut kā pacelt savu ķermeni sešus centimetrus virs zemes. Un ka cilvēki, kas atradās divdesmit jūdžu attālumā aiz ezera, vēlāk apgalvoja, ka dzirdējuši viņa kliegšanu.

Priecājos, ka nebiju šajā konkrētajā ceļojumā. Mani uzskatīja par pārāk jaunu, lai piedalītos pirmajos ceļojumos.

* * * * *

Mēs bijām atklājuši pamestu mežsarga guļbūvi ar čuguna malkas krāsni un piebūvi. Tā kļuva par mūsu bāzes nometni.

Mans tēvs bija noslēdzis vienošanos ar saviem dēliem: *Es nopirku visu, ko jūs gribēsiet ēst, bet jums tas būs jānes!* - Mēs salauzām muguras, bet ēdām kā karaļi.

Pārbraucienā mans brālis nesa kanoe un mugursomu. Viņš jutās diezgan izturīgs vīrs.

Tad viņš sadzirdēja strauji tuvojamies soļus no aizmugures.

Tas, ko viņš ieraudzīja pēc tam, viņu pārsteidza un pārsteidza.

Kāds šāvās viņam garām. Skrējiens. Ar kanoe un divām mugursomām: vienu uz krūtīm un otru uz muguras...

Tā bija sieviete!

Pārbrauciena beigās viņš sarunājās ar viņu un uzzināja, ka viņa ir profesionāla dejotāja.

Pēc vairākiem gadiem man bija līdzīga pieredze. Es biju jauns vīrietis, kas strādāja smagu darbu. Mans priekšgājējs bija 65 gadus vecs.

* * * * *

Beidziet sūdzēties par odiem! Es nejūtu, ka man kāds no tiem būtu iekodis. Tu tikai izdomā, jo negribi vairs nest kanoe!

Tā mans tēvs, sašutis, aizrādīja vienam no maniem brāļiem.

Bet, kad pienāca viņa kārta nest kanoe, viņš uzzināja patiesību.

Zem kanoe bija uzlidojuši odi. Tie nežēlīgi uzbruka nabaga velnam, kas to nesa. Viņam bija pilnas rokas, un viņš nespēja tos notriekt.

* * * * *

Vēl būdams zēns, es apsvēru iespēju rakstīt dienasgrāmatu. Taču es nolēmu to nedarīt. Man likās, ka interesantākās lietas manā dzīvē *jau ir* notikušas.

Tas nenozīmē, ka es nedomāju par nākotni. Es vienojos ar tēvu. Kad būšu pietiekami vecs, mēs pārcelsimies uz Kanādas tuksnesi un kļūsim par traperiem. Būdams inženieris, viņš man pastāstīja, kā uzbūvēt mūsu gulbūvi. Es viņam maksātu ar viskiju un cigāriem.

* * * * *

Kādu dienu valdība izmantoja īpašumtiesības, lai lēti nopirktu daļu no mūsu zemes ātrgaitas ceļa būvniecībai. Kad buldozeri sāka postīt mūsu augļu dārzu, es paķēru loku un bultiņas un metos bēgt uz durvīm. Man bija nodoms aizstāvēt savas mājas! Mani vecāki mani apturēja. Viņiem nācās mani aizslēgt istabā.

Galu galā caur mūsu pagalmu veda ātrgaitas automaģistrāle. Pēc tam viss vairs nebija kā agrāk. Es toreiz par to nedomāju, bet esmu pārliecināts, ka tas ievērojami samazināja mūsu mājas tālākpārdošanas vērtību.

Tad mans tēvs mainīja profesiju, un mēs pārcēlāmies prom.

Pirms pusaudžu un pusaudžu vecumā

Es uzaugu (pārējā veidā) rietumos. Šeit esmu pavadījis pusi savas dzīves.

Es varēju paglaudīt zirgu kaimiņa rančo, vienkārši aizejot līdz sava pagalma malai un sniedzoties pāri žogam. Tāpat kā visi topošie jaunie kovboju, es daudz laika pavadīju ārā. Taču man patika arī *lasīt grāmatas*.

Mana ģimene bija liela. Bet tās locekļu iegūto grādu kopējais skaits bija vēl lielāks. Vēl pamatskolā tēvs sāka mācīt man dažus ļoti vienkāršus matemātikas jēdzienus.

Mans tēvs bieži sajauc savus bērnus. Viņš tos sauca nepareizā vārdā. Tas vienmēr kaitināja manu māti. Tomēr viņš apgalvoja, ka tā ir viņas vaina. Galu galā viņa esot uzstājusī, lai bērniem tiktu doti vārdi. Viņš gribēja viņiem piešķirt tikai numurus. Tāpat kā slavenais detektīvs Čārlijs Čāns.

Turklāt manā ģimenē zēnus bieži vien sauca par tēvočiem. Kad apglabāja manu vectēvu, tēvs pamāja brāli un norādīja uz netālu esošo, bet ļoti vecu kapa plāksni.

Uz tā bija uzrakstīti tādi paši vārdi kā trim brāļiem! Viņa vārds bija pašā augšpusē. No tā brīža viņš viņiem teica: *Atcerieties, ka es esmu kapa plāksnes augšpusē!*

Bet nevajag gūt nepareizu priekšstatu! Mana ģimene bija ļoti "tautas". Ja jūs būtu satikuši manu tēvu, jūs drīzāk būtu domājis, ka viņš ir *rančers*, nevis *koledžas profesors*. Viņš tikpat labi sapratās ar kuratoru kā ar citiem profesoriem. Iespējams, labāk!

Daudzus gadus vēlāk FW iegādājās šauteni no šī glabātāja. Viņš pats bija izgatavojis šauteni un pat devis tai nosaukumu: "Old Meat On The Table". Mans tēvs devās uz šautuvi, lai pārbaudītu tās precizitāti. Viņš izšāva trīs šāvienus uz mērķi, kas bija tikai nedaudz vairāk nekā 100 jardu attālumā. Tās bija sagrupētas tik tuvu viena otrai, ka ar *ceturtdaļskaitli* varēja *nosegt visus trīs lodes caurumus vienlaicīgi!* - Protams, starp šāvieniem viņš nogaidīja desmit minūtes, lai stobrs atdzistu.

Es iemācījos šahu, vēl būdams zēns. Es pat nemēģināju matēt pretinieku, kamēr nebiju izdarījis divas lietas. Pirmkārt, paņemu katru viņa figūru. Otrkārt, izmantoju atlikušos pīlārus, lai atgūtu savu dāmu un abas pīlis. Acīmredzot šī pārgalvība bija vienlaikus pamatīga un neefektīva.

Viens no maniem brāļiem pārsteidza visus, piecu minūšu laikā pieveicot ļoti prasmīgu šahistu. Viņš izmantoja savu iecienīto zibens ātrā dāmas uzbrukumu. Viņa pretinieks bija pārāk aizņemts ar sarežģīta plāna īstenošanu, lai to pamanītu.

Vidusskolā es daudz spēlēju šahu. Gandrīz vienmēr ar koledžas studentiem un pasniedzējiem. Parasti es uzvarēju divās no trim spēlēm. Pēdējās trijās mūsu izspēlētajās partijās es uzvarēju savu tēvu. Tad man šahs vairs neinteresēja. Tas bija pārāk statisks. Patiešām labiem spēlētājiem bija jāiegaumē vecie gājieni no šaha grāmatām. Tas nebija domāts man.

Mans tēvs smējās pēdējais. Viņš uzaicināja burtiski šaha ģēniju, lai viņš mani kārtīgi izsvilpa. Tajā laikā es arī biju slims kā suns ar aknu infekciju. Vairākus mēnešus es dzīvoju tikai ar tēju, grauzdiņiem bez sviesta un olām. Pagāja vairāki mēneši, līdz es pilnībā atveseļojos. Tik daudz par *godīgu cīņu!*

Pēc tam viņš man paskaidroja, ka ir trīs šaha spēlētāju līmeņi.

Pirmā līmeņa spēlētājam, tāpat kā viņam, nav stratēģijas.

Otrā līmeņa spēlētājam, tāpat kā man, ir viena stratēģija.

Trešā līmeņa spēlētājam, proti, šaha ģēnijam, ir vairākas stratēģijas. Viņš pārvērtē visu situāciju pēc katra gājiena. Tad viņš izvēlas labāko stratēģiju. (Ja to mēģina darīt otrā līmeņa spēlētājs, parasti rodas haoss.)

Kādu laiku ģimene vēl spēlēja kārtis. Taču vietējie iedzīvotāji nezināja vecās pasaules spēles, kuras mēs zinājām, tāpēc mums nebija neviena cita, ar ko spēlēt.

Tēvs mūs visus pierakstīja uz deju nodarbībām. Mēs apguvām fokstrotu un valsi. Mums, jauniešiem, tas nebija lietderīgi. (Mēs jau pamatskolā bijām ie-

mācījušies kvadrāta dejas.)

Pusaudža vecums man, iespējams, nebija ne grūtāks, ne vieglāks par citiem. Bet tā bija atšķirīga. Nebija "pusaudžu dumpja". Manas ģimenes un etniskās saites padarīja mani imūnu pret "vienaudžu spiedienu". Es biju autsaideris. Mani standarti bija vienkārši atšķirīgi.

Mans tēvs reiz man teica: *Ne tavam vectēvam, ne man, ne tavam vectēvam nebija pārāk augsta viedokļa par savu [attiecīgo] paaudzi. Tu esi tāds pats.* - Tas nebija ne nicinājums, ne augstprātība... Pēc daudziem gadiem es dzirdēju, ka kāds krievu aristokrāts trimdā teica apmēram to pašu.

Tā vietā, lai teiktu: *Ja citi bērni lēktu no klints, vai tu darītu to pašu?!*, mani vecāki teica: *Labs vācietis nelec no klints!* - Tas bija ļoti efektīvi!

Es jau biju iemācījies neizrādīt vājumu vai sāpes. Tas tikai iedrošināja mocītājus. Vēl vidusskolā es spēru vēl vienu soli tālāk. Es veicu divus eksperimentus psiholoģijā.

Pirmajā eksperimentā es turu pretinieku uz robežas starp sitienu un atkāpšanos. Šo līdzsvaru es uzturēju, pārmaiņus izsakot provokatīvas un samierinošas piezīmes.

Otrajā eksperimentā es izlikos, ka izsmiekls patiesībā ir tikai draudzīga nīrgāšanās. Sākumā tas pretinieku samulsināja. Tad tas viņu saasināja, jo viņš mēģināja paskaidrot savu patieso negatīvo nodomu. Visbeidzot viņš saprata, ka es ar viņu spēlējos. Tā vietā, lai viņš uzjautrinātu mani, es uzjautrināju viņu. Tas viņu sadusmoja. Es biju atvairījis uzbrukumu uz uzbrucēju, neizmantojot ne spēku, ne negatīvu valodu. Tas mani iepriecināja praktisku, ētisku un pat estētisku apsvērumu dēļ.

Man patika vidusskolas žurnālistikas klase. Pirmkārt, skolotāja bija jauka. Otrkārt, man patika rakstīt.

Reiz es uzaicināju skolotāju skolnieci uz deju. Tas nebija nekāds perverss sekss. Es vienkārši vairāk sairos ar viņas vecuma cilvēkiem (un vecākiem) nekā ar saviem vienaudžiem. Turklāt viņa bija skaista, un viņas kājas izskatījās lieliski mini svārciņā.

Pēc vairākiem gadiem es satiku jaunu sievieti, kura bija darījusi ko līdzīgu. Tikai *viņas* gadījumā tas *bija* perverss sekss. Manuprāt, tas tikai pierāda, ka meitenes nobriest ātrāk nekā zēni. Un ir prasmīgākas, lai iegūtu to, ko vēlas.

Es atklāju profesionālu aptauju, kuras mērķis bija noskaidrot politiskos un sociālos uzskatus. Visa klase to aizpildīja, un es pavadīju ļoti daudz laika, veidojot tabulas un veicot analīzi.

Interesantākais šajā aptaujā bija tas, ka tā nebija viendimensionāla, t.i., *līnija*. Tā bija divdimensiju, t. i., *plakne*. *Bija x'ass un y'ass!* Tika parādītas tradicionālo ideoloģiju koordinātas. Konservatīvie un komunisti bija tālu viens no otra uz "x" ass,

bet tuvu viens otram uz "y" ass. Liberāļi un fašisti bija tālu viens no otra uz "y" ass, bet tuvu viens otram uz "x" ass.

Tas ilustrē dažkārt interesanto līdzību starp citādi radikāli atšķirīgām ideoloģijām. (Manas koordinātas bija tālu no visām citām.)

Papildus tam es vēlāk koledžas ētikas stundās novēroju, ka divi cilvēki var sniegt vienu un to pašu atbildi divu pilnīgi atšķirīgu iemeslu dēļ. Viņu apvienošana vienā kategorijā būtu ārkārtīgi neprecīza.

Lūk, piemērs.

Mans koledžas ētikas profesors klasē stāstīja par savu ētisko dilemmu.

Otrā pasaules kara pēdējās dienās es biju jauns, kupls leitnants. Ķivere man bija par lielu galvai. Man tika dots uzdevums ar džipu aizbraukt līdz vācu līnijām un vienoties par viņu kapitulāciju. Es paņēmu līdzī dažus vīrus.

Kad mans džips ar baltu pamiera karogu sasniedza vācu līnijas, esesieši man sirsnīgi sasveicinājās. Nedaudz tālāk pa ceļu mēs sastapāmies ar kravas automašīnām, ko vadīja vācu karavīri. Šo kravas automašīnu aizmugurē sēdēja kaut kas līdzīgs koncentrācijas nometnes ieslodzītajiem.

Nedaudz pēc tam, kad bijām pazuduši no redzesloka, mēs dzirdējām ložmetēju uguni. Nospriedām, ka, iespējams, vācieši nogalina gūstekņus. Mēs diskutējām, vai mums vajadzētu pagriezties un mēģināt viņiem palīdzēt.

Es nolēmu to nedarīt. Es nodomāju, ka mēs, daži no mums džipā, droši vien tik un tā nespēsim viņus glābt. Bet, ja mūsu uzdevums organizēt padošanos netiktu izpildīts, kaujas varētu atsākties un tiktu nogalināti vēl daudzi cilvēki.

Vai es rīkojos pareizi?

Kad pēc stundām sastapu viņu gaitenī, es viņu mierināju: Es domāju, ka tu rīkojies pareizi. Būtu bijis žēl, ja būtu ievainoti vēl esesmaņi!

Uz mirkli viņa sejā parādījās neizpratne. Tad viņš pasmaidīja. Iespējams, viņam kļuva skaidrs, kas viņam to bija teicis.

Vidusskolā man bija garlaicīgi. Es vienmēr centos pabeigt mājasdarbus mācību stundās. Tā man bija vairāk laika, lai vakarā lasītu koledžas līmeņa grāmatas. Galvenokārt filozofiju, vēsturi un nedaudz politikas. Goda saraksts bija pašsaprotams.

Pateicoties vasaras skolas kursiem, es varēju izlaist pēdējo kursu.

Trīs dienu laikā pabeidzu viena semestra kursu, ceturtajā dienā aizpildīju testu un saņēmu "A".

Vēl vidusskolā es apmeklēju koledžas kursu par to, kā spēlēt akciju tirgū. Man arī tas izdevās. Pirmajā gadā es pievērsu uzmanību un nopelnīju naudu. Otrajā

gadā es vienkārši klausīju savam biržas māklerim un zaudēju. Vismaz man izdevās pārsteigt studentes.

Vienu vasaru es pavadīju kopā ar tēvu, kad viņš strādāja NASA pie kosmosa kuģu būves. Mēs dzīvojām dzīvokļu kompleksā, kas atradās turpat blakus universitātei. Man patika izklaidēties ap peldbaseinu. Es spēlēju šahu un vēroju skaistās, jaunās, bikini tērptās jaunietes. Dažreiz viņas spēlēja šahu ar mani. Bet viņas "krāpās". Proti, noliecās pāri šaha galdam, mēģinot novērst manu uzmanību ar savu dekolētē. Tas bija *puslīdz* veiksmīgi. Jā, es skatījos. Nē, es neļāvu viņiem uzvarēt.

Nominēšana uz kādu no ASV militārajām akadēmijām bija kā spalva manā cepurē. Taču, atklāti sakot, man ir aizdomas, ka tas lielā mērā bija saistīts ar ģimenes sakariem un Vjetnamas kara nepopularitāti. Mani vecāki bija pazīstami ar kongresmeņiem, senatoriem un gubernatoriem, kuri laiku pa laikam iegriezās mūsu mājās.

Kad es ienācu viņa kabinetā, militārais ārsts, kurš gatavojās mani pārbaudīt saistībā ar manas iecelšanu ASV militārajā akadēmijā, paskatījās uz mani un teica: *Jūs esat no militāras ģimenes, vai ne?* - Es īsti nezināju, kā atbildēt. No vienas puses, jā, manā ģimenē ir bijis daudz karavīru. No otras puses, vairums no viņiem bija dažas paaudzes atpakaļ... Turklāt mana ģimene ir ļoti "demokrātiska" tādā ziņā, ka mums bieži ir radinieki, kas karā cīnās *abās pusēs*!

Lai gan man bija dažādas intereses, nekas mani neinteresēja kā *profesija*. Divus gadus mācījos valsts universitātē, lai pēc Eiropas standartiem mani uzskatītu par "izglītotu". Taču tā vietā, lai iegūtu grādu, es apguvu tikai tos kursus, kas man patika vai kurus uzskatīju par noderīgiem. Un tajos nebija uzņēmējdarbības.

Man bija pietiekami daudz kredītpunktu, lai iegūtu bakalaura grādu svešvalodā, bet, lai to iegūtu, man būtu vajadzējis vēl divus gadus apgūt "nekādus kursus". Es neredzēju tam jēgu. Man patika kursi, tostarp filozofija un radošā rakstīšana.

Protams, vislabākā daļa koledža bija skūpstīšanās ar manu draudzeni.

Tajos laikos bija iespējams un tas nebija nekas neparasts, ka students varēja strādāt koledžā *bez* aizdevuma vai stipendijas! Es to arī darīju.

Man žēl šodienas skolēnu!

NSDAP/AO ir pasaulē lielākais Nacionālsociālistu propagandas piegādātājs!

Drukāti un tiešsaistes periodiskie izdevumi daudzās valodās
Simtiem grāmatu daudzās valodās
Simtiem vietņu daudzās valodās

